

Sygn. akt I Ca 293/13

POSTANOWIENIE

Dnia 21 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący – S.S.O. Elżbieta Zalewska – Statuch

Sędziowie: S.O. Antonii Smus

S.R. del. Tomasz Choczaj

Protokolant: staż. Kinga Majczak

po rozpoznaniu w dniu 21 sierpnia 2013 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z wniosku J. P.

z udziałem (...) S. A. w L. Oddział (...) w Ł.

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Rejonowego w Sieradzu

z dnia 30 kwietnia 2013 roku, sygn. akt I Ns 772/12

postanawia:

oddalić apelację.

Sygn. akt. I Ca 293/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2013 roku Sąd Rejonowy w Sieradzu w sprawie I Ns 772/12, oddalił wniosek J. P. o ustanowienie służebności przesyłu na nieruchomości stanowiącej jego własność, położonej w miejscowości K. G. gm. W., o nr ewidencyjnych działek (...), dla której Sąd Rejonowy w Sieradzu Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą Kw. nr (...).

Ponadto Sąd Rejonowy zasądził od wnioskodawcy na rzecz (...) S.A. Oddział (...) w Ł. kwotę 257,00 zł) tytułem zwrotu kosztów sądowych; obciążył i nakazał pobrać od wnioskodawcy na rachunek Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Sieradzu kwotę 3139,38 zł tytułem wydatków sądowych, jak również ustalił opłatę sądowa od wniosku na kwotę 40 zł i z tego względu nakazał zwrócić wnioskodawcy ze Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego w Sieradzu kwotę 160 zł z tytułu nadpłaty.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na ustaleniach, które Sąd Okręgowy w całości podziela i przyjmuje za własne, a których istotne elementy przedstawiały się następująco:

J. P. jest właścicielem nieruchomości położonej w miejscowości K. G. gmina W., składającej się z działek nr (...), dla której prowadzona jest księga wieczysta Kw. nr (...).

Przez powyższą nieruchomość przebiega linia średniego napięcia (15 kV). Linia ta istniała w 1976 roku i na gruntach wnioskodawcy wsparta jest na jednym słupie. Eksploatacja tej linii po modernizacji rozpoczęła się od 24 czerwca 1976 roku.

Linia energetyczna średniego napięcia zlokalizowana na działce wnioskodawcy stanowi odgałęzienie linii o mocy 15 kV relacji S. – B.. Linia została wybudowana w okresie powszechnej elektryfikacji miast i wsi w latach pięćdziesiątych – sześćdziesiątych

Przedmiotowa linia istniała już w roku 1976, gdyż wybudowano wtedy odgałęzienie na stację D. Z..

Zakres korzystania z nieruchomości wnioskodawcy przez uczestnika jest dwojakiego rodzaju. W przypadku awarii procedura nie przewiduje uprzedzania właściciela i pytania go o zgodę na wejście na jego nieruchomość. Pracownicy wchodzą na działkę i usuwają awarię. W przypadku eksploatacji planowej właściciele nieruchomości powiadamiani są w mediach, że zasilanie będzie odłączone. W przypadku wymiany słupa na działkę musi wjechać ciężki sprzęt: dźwig, podnośnik, samochód do przewożenia słupów. Pracownicy są uprzedzeni, że szkody wyrządzone w uprawach mają być jak najmniejsze. W przypadku, gdy takie szkody powstaną, spisywany jest protokół i wypłacane odszkodowanie jednorazowe. Maksymalny teren, na którym wykonywane są prace, to 10 m szerokości pod linią. Obszar prac, jeżeli chodzi o długość, może być równoważny z długością przesłu, tj. 100 m.

Linia na działce wnioskodawcy ma szerokość ok. 1,5 m. Co 10 lat wykonywane są eksploatacje planowe, po oględzinach linii z dołu. Jeżeli linia jest przy drodze, to wystarczą oględziny z drogi przy pomocy lornetki. W przypadku nieruchomości wnioskodawcy wystarczające jest wykonanie oględzin z drogi. Z oględzin sporządzany jest protokół. Po jego analizie pracownicy stwierdzają, czy jest potrzeba wykonania dodatkowych prac. Na działce wnioskodawcy jest jeden, pojedynczy, zwykły słup typu przelotowego. Przy przeglądach, wjazd na działkę uzgadniany jest z właścicielem nieruchomości. Najczęściej takie przeglądy nie wymagają wjazdu tylko wejścia na działkę i na słupy, na których trzeba wykonać jakieś prace.

Linia przebiegająca przez działkę wnioskodawcy na pewno była modernizowana po istniejącej trasie. Podczas powszechnej elektryfikacji miast i wsi montowano wszystkie słupy drewniane. Słup na działce wnioskodawcy został wymieniony na betonowy. Wymiana polegała na tym, że wyjmowano drewniany słup, a w jego miejsce wstawiano betonowy. Słupy betonowe są wytrzymałsze niż drewniane. Na działce wnioskodawcy był kiedyś jeden słup drewniany, a obecnie jest jeden słup betonowy.

W związku z posadowieniem sieci przesyłowej i dystrybucyjnej właściciel nieruchomości zobowiązany jest do znoszenia ograniczeń i zakazów wynikających z istnienia pasa technicznego dla 2-torowej linii WN (wysokiego napięcia) o szerokości 30 m, po 15 m od osi linii WN w obydwu kierunkach i linii SN (średniego napięcia) o szerokości 15 m, po 7,5 m od osi linii SN w obydwu kierunkach, w tym zakazie wznoszenia w pasie technicznym budynków mieszkalnych i budowli oraz zakazie utrzymania w pasie technologicznym drzew, krzewów i roślinności, a także korzystaniu z nieruchomości obciążonej w sposób zgodny z aktualnie obowiązującymi przepisami dotyczącymi linii elektroenergetycznych, ochrony zdrowia i życia ludzkiego oraz ochrony środowiska.

Zakres służebności korzystania przez zakład energetyczny z nieruchomości wnioskodawcy (służebności przesyłu) według norm określających zasięgi stref technicznych, zgodnie ze szkicem połowym z dnia 28 grudnia 2012 roku i mapą do celów prawnych, ograniczony jest punktami 357-353-352-356-357 o powierzchni ogólnej 0,1435 ha na

działce nr (...). Zakres służebności przesyłu od linii energetycznej napowietrznej 15 kV wyznaczają linie przerywane koloru brązowego 357-353-352-356-357, które przebiegają w odległości 7,5 m od osi linii energetycznej 15 kV.

Z dniem 01 stycznia 1989 roku utworzono w wyniku podziału przedsiębiorstwa państwowego (...) w W.", „Zakład (...) w Ł.". Powstałemu zakładowi przydzielono składniki mienia powstałego z podziału „Centralnego O. Energetycznego w W.".

Na podstawie ustawy z dnia 5 lutego 1993 roku o przekształceniach własnościowych przedsiębiorstw państwowych o szczególnym znaczeniu dla gospodarki państwa, Zakład (...) w Ł. z dniem 1 września 1993 roku przekształcono w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa, działającą pod firmą Zakład (...) S.A.

Decyzją Wojewody (...) grunt o powierzchni 2,4114 ha położony w S. przy ul. (...) oznaczony jako działka nr (...) stał się przedmiotem użytkowania wieczystego Zakładu (...) z siedzibą w Ł..

W dniu 15 grudnia 2008 roku zmianie uległa firma spółki, z Zakładu (...) S.A. na (...) S.A.

Obecnie spółka, po połączeniu stanowi oddział (...) S.A. w Ł..

Stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie zeznań świadka i dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, a także opinii biegłych z zakresu energetyki i geodezji, które nie budziły wątpliwości, co do ich wiarygodności.

W ocenie Sądu pierwszej instancji wnioszek J. P. nie zasługuje na uwzględnienie, ze względu na podniesiony przez uczestnika postępowania (...) S.A zarzut zasiedzenia służebności przesyłu.

Sąd Rejonowy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie ustalono, iż urządzenia przesyłowe usytuowane na działce stanowiącej własność wnioskodawcy istniały z całą pewnością w dniu 24 czerwca 1976 roku, bowiem w tej dacie wykonany został protokół odbioru technicznego i przekazania do eksploatacji robót inwestycyjnych i po kapitalnym remoncie. Ponadto z zeznań świadka W. B. wynika, że linia wybudowana została w latach pięćdziesiątych-sześćdziesiątych podczas powszechnej elektryfikacji miast i wsi. Linia była modernizowana, wymieniono słupy drewniane na betonowe. Od daty sporządzenia protokołu odbioru technicznego, tj. 24 czerwca 1976 roku, a więc przeszło 30 lat, linia średniego napięcia znajduje się w posiadaniu, najpierw Skarbu Państwa, w imieniu którego urządzeniami przesyłowymi zarządzały - Zakład (...) - Województwo, następnie Zakład (...) w Ł., w dalszej kolejności jednoosobowej spółki Skarbu Państwa, działającej pod firmą Zakład (...) S.A., a obecnie (...) S.A. w Ł..

Według Sądu Rejonowego oczywistym jest, iż posiadanie wykonywane przez poprzedników prawnych uczestnika nosiło znamiona posiadania w złej wierze, skoro wiadomym było, iż prawo do nieruchomości, z której korzystają przysługuje innym podmiotom.

Sąd pierwszej instancji zwrócił uwagę, że nie stanowi przeszkody do nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie okoliczność, że przed dniem 01 lutego 1989 roku, czyli przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 31 stycznia 1989 roku o zmianie kodeksu cywilnego, państwowe osoby prawne nie mogły nabyć własności nieruchomości, gdyż nie władają nieruchomościami w imieniu własnym lecz sprawowały zarząd mieniem państwowym w ramach zasady jednolitej własności państwowej. Uznał jednak, że skoro w okresie po 24 czerwca 1976 roku poprzednicy prawni uczestnika korzystali ze służebności gruntowej w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa, a ich władztwo nad tą nieruchomością miało postać dzierżenia w rozumieniu art. 338 k.c. wymieniony okres podlegał zaliczeniu do okresu koniecznego dla nabycia służebności w drodze zasiedzenia.

W ocenie Sądu Rejonowego posiadanie służebności wykonywane przez poprzedników prawnych uczestnika, a polegające na wybudowaniu na nieruchomości wnioskodawców linii średniego napięcia oraz utrzymywaniu jej funkcjonowania przez okres ponad 30 letni, wyczerpało przesłanki z art. 291 k.c. i doprowadziło do jej nabycia z dniem 24 czerwca 2006 roku w drodze zasiedzenia, wskazując jednocześnie, iż brak jest w niniejszej sprawie jakichkolwiek okoliczności świadczących o tym, iż doszło do przerwania biegu zasiedzenia, co czyniło bezprzedmiotowym żądanie wnioskodawców zasądzenia wynagrodzenia.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 520 § 3 k.p.c., a o wynagrodzeniu pełnomocnika na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych(..), a o zwrocie nadpłaconej opłaty sądowej na podstawie art. 23 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniósł wnioskodawca, zaskarżając postanowienie w całości i zarzucając mu:

1) naruszenie prawa materialnego – art. 292 k.c. w zw. z § 55 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 6 lutego 2003 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania robót budowlano - montażowych (Dz. U. Nr 47, poz. 401) w związku

z art. 237¹⁵ § 2 kodeksu pracy poprzez jego pominięcie co spowodowało przyjęcie przez Sąd orzekający, iż było możliwe skuteczne złożenie przez uczestnika zarzutu zasiedzenia

co do całości wnioskowanej służebności pomimo tego, iż wnioskodawca żądał ustanowienia służebności z uwzględnieniem strefy wyłączonej z zabudowy na podstawie w/w przepisów, zaś przez wzgląd na datę ich wejścia w życie jak również przeznaczenia nieruchomości

na cele budowlane uczestnik ani jego poprzednicy prawni nie mogli służebności w zakresie tej strefy zasiedzieć

2) naruszenie prawa materialnego - art. 292 w związku z art. 175 k.c. i art.121 pkt 4 k.c. - poprzez pominięcie zasad prawidłowej wykładni co w konsekwencji doprowadziło

do przyjęcia, iż w niniejszej sprawie doszło do zasiedzenia służebności odpowiadającej swej treści służebności przesyłu na rzecz poprzednika prawnego uczestnika

3) naruszenie prawa materialnego - art. 305¹ k.c. poprzez jego pominięcie,

co w konsekwencji doprowadziło do przyjęcia, iż w niniejszej sprawie doszło do zasiedzenia służebności odpowiadającej swej treści służebności przesyłu na rzecz uczestnika

4) naruszenie przepisów postępowania poprzez nierozpoznanie istoty sprawy

5) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału

w skutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy,

a to art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób nasuwający

zastrzeżenia z punktu widzenia zasad logicznego rozumowania i wnioskowania. Przy uwzględnieniu tych zasad nie sposób bowiem uznać, iż uczestnik wykazał, iż:

a) przedsiębiorstwo państwowe w imieniu Skarbu Państwa a następnie uczestnik posiadali służebność gruntową w treści swej odpowiadające służebności przesyłu,

b) doszło do przeniesienia posiadania służebności ze Skarbu Państwa (w imieniu którego władztwo wykonywało przedsiębiorstwo państwowe) na uczestnika wraz

z przeniesieniem wszystkich nieruchomości i całej infrastruktury przedsiębiorstwa.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty wniósł o:

1) zawieszenie postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. z uwagi na fakt,

iz Sąd Okręgowy we Wrocławiu postanowieniem z dnia 06 maja 2013 r. w sprawie II Ca 1372/12 na podstawie art. 193 Konstytucji Rzeczypospolitej przedstawił Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne,

względnie - w przypadku gdyby Sąd II instancji uznał, iż nie ma ku temu podstaw

2) uchylenie - na zasadzie art. 386 § 4 k.p.c. zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sadowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego,

a z ostrożności procesowej, w razie nieuwzględnienia w/w:

3) zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uwzględnienie wniosku w całości i zasądzenie kosztów postępowania w I instancji na rzecz wnioskodawcy,

4) zasądzenie od uczestnika na rzecz wnioskodawców kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy J. P. jest bezzasadna i podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności należy jednak stwierdzić, że Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, a na jego podstawie poczynił adekwatne do treści materiału dowodowego ustalenia faktyczne. Ustalenia te Sąd Odwoławczy przyjmuje za własne, nie znajdując potrzeby ich ponownego szczegółowego przytaczania.

Nie jest słuszny zarzut apelujących dotyczący naruszenia art. 233 k.p.c. polegający na dokonaniu przez Sąd oceny materiału dowodowego w sposób dowolny bez jego wszechstronnego rozważenia oraz dokonanie ustaleń sprzecznych z treścią materiału dowodowego.

Przypomnieć należy, że w świetle utrwalonych poglądów judykatury i piśmiennictwa prawniczego nie jest wystarczającym uzasadnieniem zarzutu naruszenia normy art. 233 § 1 k.p.c. przedstawienie przez stronę skarżącą własnej oceny dowodów i wyrażenie dezaprobaty dla oceny prezentowanej przez Sąd pierwszej instancji. Skarżący ma obowiązek wykazania naruszenia przez Sąd paradygmatu oceny wynikającego z art. 233 § 1 k.p.c. (a zatem wykazania, że Sąd pierwszej instancji wywiódł z materiału procesowego wnioski sprzeczne z zasadami logiki lub doświadczenia życiowego względnie pominął w swojej ocenie istotne dla rozstrzygnięcia wnioski wynikające z konkretnych dowodów - grupy dowodów).

Skarżący nie wyjaśnił na czym miałyby polegać dokonanie ustaleń Sądu pierwszej instancji w sposób dowolny, czy sprzeczny z zebrany w sprawie materiałem dowodowym poprzestając jedynie na sformułowaniu ogólnego zarzutu, jakoby Sąd Rejonowy nieprawidłowo uznał, że zostało wykazane następstwo prawne pomiędzy jednostką której przekazano w trwały zarząd linię napowietrzną wraz z elementami ją podtrzymującymi, a obecnym jej właścicielem – uczestnikiem postępowania oraz, że wykazano przeniesienie posiadania służebności. Brak jakichkolwiek wątpliwości, aby podważać te ustalenia sądu.

Z treści art. 55¹ k.c. , w którym zawarta jest definicja przedsiębiorstwa wynika wprost, że obejmuje ono oprócz nazwy między innymi własność nieruchomości lub ruchomości, w tym urządzeń. Skarżący poza ogólnie sformułowanym zarzutem nie wykazał, aby linia napowietrzna przechodząca częściowo przez jego działkę została wyłączona z majątku przekazywanego mienia poszczególnym podmiotom. Jest to o tyle niemożliwe, ponieważ wszystkie podmioty poczynając do Przedsiębiorstwa Państwowego (...) zajmowały się utrzymaniem linii napowietrznych i ich konserwacją w celu sprawnego dystrybuowania energii elektrycznej.

Natomiast kwestia zaliczania okresu posiadania przez Skarb Państwa na rzecz aktualnych posiadaczy sieci energetycznych została szczegółowo i gruntownie wyjaśniona w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego, zgodnie z którym dostarczanie przez państwowe przedsiębiorstwa energetyczne energii elektrycznej oraz budowa i konserwacja urządzeń do tego służących było wykonywane w ramach działalności gospodarczej państwa, a więc w ramach dominium, a nie w ramach władczych uprawnień. Jeszcze przed podjęciem uchwały całej Izby Cywilnej z dnia 26.10.2007 r., III CZP 30/07, w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone było stanowisko, że osoba prawna, która przed dniem 01 lutego 1989 r. mając status państwowej osoby prawnej nie mogła nabyć (także w drodze zasiedzenia) własności nieruchomości, może do okresu samoistnego posiadania wykonywanego po dniu 01 lutym 1989 r. doliczyć okres posiadania Skarbu Państwa sprzed tej daty.

Stanowisko to wyrażone zostało w szczególności właśnie w odniesieniu do przedsiębiorstw energetycznych i innych przedsiębiorstw przesyłowych, które do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. korzystały ze służebności przesyłu

w ramach zarządu mieniem państwowym w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa, a więc

w istocie były dzierżycielami w rozumieniu art. 338 k.c. oraz ze względu na treść art. 128 k.c. nie mogły nabyć na swoją rzecz własności ani innych praw rzeczowych (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 31.5.2006 r., IV CSK 149/05, nie publ., i z dnia 8.6.2005 r., V CK 680/04, nie publ., oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25.1.2006 r., I CSK 11/05, "Biuletyn SN" 2006, nr 5, s. 11 i z dnia 10.4.2008 r., IV CSK 21/08, nie publ. oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2008 r., I CSK 171/08).

Stanowisko to Sąd Okręgowy w pełni aprobuje i dalsze dywagacje odnośnie tego zarzut uważa za zbędne.

Przyjąć zatem należy, że zarzut apelującego ogranicza się wyłącznie do polemiki

z ustaleniami faktycznymi Sądu pierwszej instancji, co jest przesłanką dla uznania zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. za bezzasadny.

W ocenie Sądu Okręgowego, za chybiony należy uznać także zarzut nierozpoznanie istoty sprawy. Wbrew bowiem poglądom skarżącego brak jest jurydycznego uzasadnienia, aby na skutek podniesienia zarzutu zasiedzenia obowiązkiem Sądu było ustalanie zakresu gruntu koniecznego dla wykonywania treści służebności oraz stwierdzania z urzędu zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu. Podejmowanie działania z urzędu, wbrew woli nie tylko wnioskodawcy, ale także uczestnika postępowania naraziłoby Sąd na zarzut naruszenia art. 321 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. (patrz postanowienie SN z dnia 13 października 2010 r., I CSK 582/09). Skarżący nie neguje,

że urządzenia energetyczne w postaci linii napowietrznej i słupów przebiegają przez jego działkę, że trwa to od 1976 r. Już tylko z tych powodów Sąd Rejonowy prawidłowo uznał zarzut zasiedzenia za skuteczny względem wnioskodawcy. Istota służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu sprowadza się do znoszenia ograniczenia w użytkowaniu nieruchomości spowodowanej koniecznością gospodarowania nieruchomością z uwzględnieniem przebiegu linii napowietrznej oraz okresowym znoszeniem pobytu osób trzecich (pracowników przedsiębiorstwa energetycznego) z koniecznością naprawy linii, czy wymiany słupów. Dla uznania zarzutu zasiedzenia nie jest konieczne ustalenie obszaru nieruchomości, która podlega wyłączeniu, ponieważ ma to istotne znaczenie tylko przy przyznawaniu wynagrodzenia w przypadku odpłatnego ustanowienia służebności przesyłu. Dlatego też słuszne jest stanowisko Sądu Rejonowego, że załączone przez wnioskodawcę orzeczenia sądów nie miały znaczenia przy rozstrzygnięciu przedmiotowej sprawy. Dla poparcia tej argumentacji warto przytoczyć postanowienie Sądu Najwyższego z 26 lipca 2012 roku, II CSK 752/11, zgodnie z którym widoczność urządzenia musi być ujmowana szeroko i nie może stronić od specyficznej treści służebności. Jeżeli z samej natury służebności wynika, że trwałe urządzenie, z którego uprawniony korzysta przebiega w całości lub w części pod powierzchnią ziemi,

to uzależnienie dopuszczalności zasiedzenia służebności odpowiadającej treścią służebności przesyłu, od tego w jaki sposób na danym, konkretnym odcinku urządzenie zostało posadowione nie wytrzymałoby krytyki. Wiedza właściciela nieruchomości służebnej wynikająca ze świadomości pobudowania urządzenia, fizycznej możliwości stwierdzenia

obecności tego urządzenia oraz możliwości zapoznania się z mapami dokumentującymi jego przebieg, mogą w okolicznościach konkretnej sprawy wypełniać wymogi przewidziane w art. 292 k.c. dla nabycia służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu. Słupki znacznikowe nie mają dla stwierdzenia zasiedzenia roli decydującej. Orzeczenie to dotyczy możliwości zasiedzenia służebności gruntowej o treści służebności przesyłu urządzeń gazowych, ale wskazują na zakres ustalania okoliczności koniecznych do jej zasiedzenia.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy orzekający w przedmiotowej sprawie nie podziela stanowiska zawartego w dwóch orzeczeniach tegoż sądu, które rozpoznając apelację w podobnych sprawach uznały, że obowiązkiem sądu pierwszej instancji przy uwzględnieniu zarzutu przedawnienia jest określenie zakresu służebności z urzędu.

Według Sądu Okręgowego zarzuty dotyczące naruszenia prawa materialnego, należy uznać również za nieskuteczne.

W szczególności nie jest trafny zarzut naruszenia art. 292 k.c. w związku z art.

175 k.c. i art. 121 § 4 k.c., gdyż wnioskodawca nie wykazał istnienia decyzji administracyjnej wydanej na podstawie art. 35 ustawy z dnia 12 marca 1958 roku o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości, który trwale ograniczał zakres uprawnień właściciela, gdyż nie mógł się on sprzeciwić posadowieniu tych urządzeń, a po ich założeniu nie mógł żądać ich usunięcia przez okres, w którym będą gospodarczo użyteczne. W tej sytuacji w okolicznościach rozpoznawanej sprawy nie może być mowy o zawieszeniu biegu zasiedzenia na podstawie art. 121 pkt 4 k.c..

Ponadto nie jest prawidłowym co do zasady pogląd wnioskodawcy o niemożności dochodzenia przed 3 sierpnia 2008 roku stwierdzenia zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa, gdyż na istnienie takiej możliwości wskazuje (Uchwała SN - Izba Cywilna z 2008-10-07, III CZP 89/08 Opubl: Biuletyn SN rok 2008, Nr 10).

Za nie trafny Sąd Okręgowy uznał zarzut naruszenia prawa materialnego – art. 305¹ k.c. oraz § 55 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 6 lutego 2003 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania robót budowlano - montażowych

(Dz. U. Nr 47, poz. 401) w związku z art. 237¹⁵ § 2 kodeksu pracy. Zarzuty te miałyby być może uzasadnione gdyby nie podniesienie skutecznego zarzutu zasiedzenia, ponieważ zawierają argumenty dotyczące obszaru nieruchomości, która ich zadaniem została wyłączona z racjonalnego użytkowania na skutek istnienia linii napowietrznej wraz z oprzyrządowaniem. Wydaje się, że celem ich podniesienia jest „ominiecie” przepisów przewidujących możliwość zasiedzenia służebności i mimo wszystko uzyskanie wynagrodzenia za fakt istnienia służebności.

Sąd Okręgowy oddalił także wniosek o zawieszenie postępowania apelacyjnego do czasu rozstrzygnięcia pytania prawnego przez Trybunał Konstytucyjny skierowanego przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu w sprawie II Ca 1372/12 uznając, że sprawa ta została już wyjaśniona w dostateczny sposób i zdaniem Sądu Odwoławczego brak jest uzasadnionych wątpliwości co do konstytucyjności zaskarżonych przepisów.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.